

Børns Forældre. Men naar jeg ikke betragtede denne Paragraf som en Forbedring i Sammenligning med Folketingets Vedtagelse i Fjor, er det for det første, fordi man har indsat Sognepræsten som født Medlem. Jeg har i Fjor udtalt mig udførligt om dette Spørgsmaal og skal ikke komme tilbage til det nu. Jeg lagde ingen Skjul paa i Fjor, at jeg mente, at Præsterne i deres store Almindelighed havde meget gode Forudsætninger for at være Medlemmer af en Skolekommission, og jeg tilføjede, at ud fra denne Opfattelse af Præsternes Kvalifikationer ansaa jeg det for en Selvfølge, at de i de fleste Tilfælde vilde blive indvalgt i Skolekommissionen, ja, gik endog ud fra, at de i alle Tilfælde vilde blive indvalgt i Skolekommissionen, hvor de havde Lyst og Evne til at være der. Jeg ser derfor ikke det som en Forbedring, at man nu har sat Præsten ind som født Medlem. Jeg ser det heller ikke som en Forbedring, at man har forstærket det kommunale Element i Skolekommissionen. Jeg erkendte i Fjor, og det gør jeg fremdeles, at det er ret naturligt — om end jeg ikke ønsker, at Skolekommissionen skal være en bevillende Myndighed — at Sogneraadet ved et Medlem har Føling med Skolekommissionens Virksomhed. Men det synes mig, at det, man vil naa ved en Skolekommission, nemlig en Repræsentation for skoleinteresserede Forældre i Kommunen, forflygtiges ved, at man forstærker det kommunale Element til 2 Medlemmer. Jeg foretrækker derfor fremdeles den Affattelse, Bestemmelsen har faaet i Folketinget i Fjor.

Dernæst er der Skolenævnets Bortfalden. Heller ikke det ser jeg som en Forbedring. Jeg lagde i Fjor ingen Skjul paa, at det, jeg vilde med Skolenævnet, var ikke en ny Tilsynsmyndighed, men det var egentlig ved et Nævn at vække Hjemmenes Interesse for Skolen, en Interesse, som er absolut fornøden, naar det Arbejde, der gøres i Skolen, skal naa det, der er tilsigtet. Og det er mig da ogsaa en Tilfredsstillelse at se, at man i den Kommission, der har udarbejdet Lovforslaget, oprindelig har været enig om det ønskelige i at faa et Skolenævn. Nu er dette Nævn bortfaldet efter Landstingets Vedtagelse. Om der kan naas omtrent det samme ved lokale Skolekommissioner, hvor der er flere Skoledistrikter i en Kommune, ved jeg ikke, og det skal jeg ikke komme ind paa nu ved denne første Behandling. Jeg beklager for øvrigt ogsaa, at Lærerforeningens Bestyrelse i en Skrivelse til Rigsdagen for

ganske nylig har draget til Felts mod dette Skolenævn.

Saa er der Afskedigelsesparagraffen. Deri har den ærede Kultusminister sikkert Ret, at her er der et af de vanskeligste Spørgsmaal. Sagen er dog efter min Mening pustet op til lidt mere, end den fortjener, ved den Agitation, der er rejst fra Lærernes Side. Naar man i den Henvendelse, som jeg allerede har nævnt, taler om, at hvis Afskedigelsesbestemmelserne ikke ændres, stilles Læreren „faktisk retsløs overfor uholdbare Klager, og dette vil være uden Sidestykke i andre Kulturlandes Skolelovgivning” maa jeg sige, at jeg paa ingen mulig Maade vil være med til at stille Lærerne retsløse, men det vil Lovgivningsmagten heller ikke, og det synes mig, at Lovgivningsmagtens Stilling til Skolevæsenet og til Lærerne gennem Tiderne vidner om, at den paa ingen mulig Maade vil være med til at stille dem retsløse. Lærerne har i denne Henvendelse altsaa udtalt sig meget stærkt imod denne Afskedigelsesparagraf, ja de gaar endog saa vidt, at de foreslaar indsat i Loven en Bestemmelse saalydende: „De Medlemmer af Skolestyrelsen, som har stemt for Afskedigelsen, hæfter for den Motivering, hvorpaa den er grundet. Motiveringen kan af den afskedigede bringes frem til Prøvelse for Domstolene”. Her synes jeg, at man gaar langt ud over det berettigede i denne Sag. Jeg erindrer, at der fra Kromænd har været rejst lignende Krav overfor de tidligere Afstemningsregler ude i Kommunerne med Hensyn til Udskænkning af stærke Drikke, ellers mindes jeg ikke, at der har været fremsat saadanne Krav om et saadant personligt og økonomisk Ansvar for Folk, der deltager i en Afstemning.

Lad mig indskyde den Bemærkning, at den Sag, der maaske for en væsentlig Del danner Grundlaget for denne Lærernes Udtalelse, nemlig Lærerstriden i Egebjerg, synes mig ogsaa at være pustet op til mere, end den i Realiteten er. Den Udtalelse, der fra Distriktslæge Herskind er udsendt under 22. Februar d. A., kaster formentlig et andet Skær over denne Strid, end den almindelig har faaet. Den paa-gældende Distriktslæge siger, vistnok med Rette: „I det sidste ¼ Aar har der været skrevet en snart uendelig Masse Avisartikler med ovenstaaende Overskrift, og dog burde der ikke have været skrevet én af dem; der burde ikke have været nogen „Lærer“-Strid, men en Strid mod Tuberkulosen i Egebjerg Skoledistrikt”. Man har